
De vilde Duer

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

De vilde Duer

4

De vilde Duer

De vilde Duer

De vilde Duer

Af Kaj Munk

Nat.d.21.8.38[1]

JO, saa sandelig er Jagten paa Skovduen Jagt. Ikke dette her med at sætte sig i en Kornmark og stable den første, man faar Ram paa, op som Lokkedue; daarligt nok dette her med at gaa langs Plantagen og have en Kammerat derinde til at gaa og klappe de intet anende ud. Nej, selv gaa ind mellem Træerne og holde Hjertet roligt og Blikket klart og Slængskuddet rede. Nu har man da sikret sig, at der ingen Due sidder i det Træ. Jo pyt, hvad har man? Det brager med eet lige ind i Ens Øre, man farer sammen og snor sig rundt paa Hælen og ser den diminutive Tordensky brase mod de tørre Naalebundter og forsvinde. Skovduen er en Klumpedumpe, der forstaar at benytte sig deraf. Den falder ikke sammen med Omgivelserne, den er større og grovere end den tamme Kollega; skulde det ikke være nemt at faa den paa Tasken? Men som den kan hytte sig! Som den kan sidde stille, og som den kan lave Spektakel, naar den stikker af! Saa du Røgen? Fik du Støjen? Tid til at sigte bliver der som Regel ikke. Jeg har set en Mand fare sammen ved Skraldet, da Duen lettede, saa man skulde troet, det var ham, der blev beskudt.

Jo, Skovduejagten kræver Aandsnærværelse og Skudinstinkt. Og sker det saa, at Duen falder - - det er en ganske anden Lykkefølelse, der bemægtiger sig En, end naar den liden Agerhøne slutter sig til Jægerens Triumftog og maa begive sig under Aaget. Duens Fald er ingen Kompliment for det kloge Sigte og det velvalgte Aftræk. Men naar de blaa Fjer flyver mellem Naalene for Vinden, og Fylla kommer med Kvalme i Øjnene og afleverer under Brækningsfornemmelser og med olieagtige Fjer randende Gabet den døde Due til Sejrherren, saa synger det inde i hans Hjerte: "Haanden er rigtig min Dreng, Haanden er stadig rigtig, og du er ung endnu."

Der er dog vel ikke et Stænk af Blasfemi i den dybe Tilfredsstillelse, den heldige Duejagt forsyner sin Udøver med? Duen er jo et Symbol paa Helligaanden, paa Sommeren, paa Elskoven. Dejligt gaar disse 3 Betydninger i eet for mig, naar jeg tænker paa den geniale Udførelse, Adam Poulsen i sin Tid i Dyrehaven gav den katolske Præsts Kristusspil. Naar alt andet af den skønne Sommeraftens rige Oplevelse er glemt, staar det uudsletteligt tilbage i Mindet, da Jesus traadte ind til det unge Brudepar i Kana til Tonerne af Højsangen, og Dyrehavens Skovduer i det samme gav sig til at kurre. Det var Gud selv, Bibelens Skaber og Hellenernes Pan, der gav det sidste rigtige Spil paa Friluftsteatret derude sin Velsignelse. Og Digteren synger om, hvor de vilde Skovduer kurre og rimer Gurre paa kurre og lader Volmer jage sin Tove og Christiern sin Dyveke, og "Due" betyder det altsammen. Her staar jeg med den i Haanden; betyder mit Skud, at Aand og Elskov skal være jagede og landflygtige paa Jorden, for blev de fredede og værnede, var de ikke Aand og Elskov

mere? Der klapper det igen, et Kast ned bag Træet, et Sving til Siden, en Stigen paa rappe Vinger mod Morgenens Himmel. Bang! dér faldt den, jeg springer frem og tager den før Hunden, den bider efter mig med sit blide Næb, og saa er den død. Men hør nu dér: Kurr, kurr, kurr! Det er rigtigt: naar den ene Skjald forstummer,! fortsætter den anden. Sangeren dør, men Sangen bliver ved.

KAJ MUNK.